

Toneel door Max komisch en lekker vreemd

Jeugdtheater Toneel door Max, vanaf 14 jaar. Gezien 19/02 Thorbecke Voortgezet Onderwijs Rotterdam. Tournee t/m 22/4.

www.tgmax.nl

●●●○○

Door ELISABETH HEIJKOOP

In witte pakken schuifelen ze hand in hand over de gymzaalvloer. Wezenloos starend naar de grond en naar hun voeten, gestoken in identieke gypsen, draaien ze kringetjes. De vijf acteurs uit *Toneel* doen denken aan gekken uit een inrichting. Dat ze nauwelijks tekst hebben draagt daaraan bij; *Toneel* van regisseur Jetse Batelaan is een bewegingsvoorstelling over schoonheid en de kunstmatigheid van kunst, gespeeld in gymzalen op scholen.

Drie van de vijf spelers hebben een mime-opleiding voltooid, een van hen is daar nog mee bezig. Batelaan is bij kenners bekend om zijn ongebreidelde fantasie en zijn hilarische, absurde, ontroerende stukken. Hij won een paar theaterprijzen, de laatste vorig jaar: een Zilveren Krekel voor Het geheven vingertje. Zelf zei hij over *Toneel*: „Het wordt heel erg gênant, maar mooi proberen te zijn is ook gênant, en toch moet dat soms.”

Dat gênante valt wel mee, het is vooral maf en kolderiek". Dat komt onder meer door de outfits. Op hun gevlekte trainingspakken dragen de spelers grote pierrotkragen en fladdercapen. Ze voeren een slome choreografie uit waarop ze zich erg lijken te moeten concentreren. Regelmatig raken ze de kluts kwijt, waarna ze weifelend naar de grond kijken en onverstaanbaar mompelen. Dan gaan ze 'toneelspelen'. Met een dictie alsof ze een Shakespeare brengen, kramen ze flarden onzin uit, laten ze de capen overtuigend theatraal wapperen. Ook doen ze het publiek na, dat voor het betreden van de gymzaal slofjes over de schoenen heeft moeten aantrekken.

Als iedereen in het ballenhok is verdwenen gaat een hoog op de muur geplakt mobieltje af, met een sprookjesachtige ringtone. En nog een, en nog een, totdat een stuk of tien telefoondisplays oplichten als een sterrenhemel. De rook uit de rookmachine, die verder geen nut dient, golft door de donkere gymzaal, waarna René Geerlings opkomt om een lange, uitputtende en bizarre solodans op te voeren. Het slaat nergens op, maar het is knap en komisch, zoals de hele voorstelling. En lekker vreemd. Zoals ook de slotzin van de 'toneelmeester': 'Dames en heren, het is bijna afgelopen. De spelers doen nog negen passen.' Hij telt af en de lichten gaan aan.